

»Treba je pomagati ljudem,« je pokimal stari modrijan še enkrat ob slovesu.

Matjažek si je sicer zapomnil navsvet, a ga je nekaj bolelo. S trudom in skrbjo si je nabral nekaj premoženja in zdaj naj bi ga kar tako razdal beračem in potepuhom. To mu ni šlo v glavo in zdelo se mu je krivično. Premišljeval je, kako naj bi napravil kako dobro delo, da ne bi imel preveč stroškov. Tedaj se je znova prikazala bela ptica. Tresel se je pred njenim glasom in ko je prvi berač ponevedoma zašel na njegov prag, ga je bogato obdaril. Takoj se je to razneslo po okolici. Ujezilo ga je, češ zdaj ne bom imel nikoli miru. Marsikoga je mislil zavriniti, a zmeraj se je prav tisti trenutek oglasila bela ptica, osoren glas mu je ostal v grlu in je dajal in dajal. Dajal je tudi takim, ki je vedel zanje, da bodo denar o prvi priliki zapili. Dajal je dan za dnem in še zvečer so prihajali ljudje, potrebni in nepotrebni. Nič več ni čutil tiste teže, ki mu je včasih upogibala hrbet, stiskala srce z vsakim kosom blaga. Z vsakim novcem je odšel košček hudega, zmeraj bolj vesel in svetlejši je bil njegov obraz. Naposled je prišel dan, ko ni bilo ničesar več v hiši. Vzdihnul je in se mislil odpočiti. Toda ptica na vrtu je še zmeraj pela. Poklical je ljudi in jim razdal zemljo, pustil je, da so mu oplenihi hišo. Ko že ni bilo ničesar več njegovega, je vzel palico in stopil na vrt. Ozrl se je po ptici. Plahutala je okoli njega. Segel je v žep in vzdignil roko. Ljudje so se začudili. Torej je imel biser, ki so ga toliko časa iskali! Pritajeno mrmranje je šlo od človeka do človeka. Bela ptica je udarila s perutjo po biseru v Matjažkovi roki, vzdignila se je visoko v zrak in izginila. Matjažek je smehljaje se gledal za njo. Nato je sedel na prag in pustil, da so ljudje pobrali biser.

»To je čisto navaden kamen,« so se vznemljili. »Spet bomo morali delati kot doslej, nič se ne bo spremenilo.«

Fr. Ločniškar

Pust

O, ti pust, norčavi čas,
spačen kažeš nam obraz:
Govor tvoj in tvoje lice
ne oznanja nam resnice.

V polje pusta žgat gremo,
da preženemo temo
ter požgemo vso trohnobo,
da začnemo novo dobo.

